

Arrest

nr. 126 369 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekster diende op 8 februari 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 26 oktober 2010 met nr. 50 199.

1.4. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juni 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 18 januari 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 februari 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 juli 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.8. Op 29 juli 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.9. Verzoekster diende op 3 augustus 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde beslissing onontvankelijk werd verklaard. Bij arrest van 28 november 2011 met nr. 70 769 vernietigde de Raad deze beslissing. Na cassatieberoep vernietigde de Raad van State het arrest van de Raad (RvS 6 november 2012, nr. 221.269). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 23 augustus 2011 werden hierdoor opnieuw aanhangig bij de Raad en werden uiteindelijk verworpen (RvV 26 maart 2013, nr. 99 794).

1.11. Verzoekster diende op 19 september 2011 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 november 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Na beroep vernietigde de Raad deze beslissing (RvV 24 februari 2012, nr. 75 737).

1.13. Verzoekster diende op 6 december 2011 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 24 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 10 september 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

1.16. Verzoekster diende op 25 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 november 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.16 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 22 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.07.2013 werd ingediend door :

H.(...), A.(...)

geboren te (...) op (...)

en minderjarige kinderen

L.(...), V.(...), geboren te (...), op (...)

L.(...) A.(...), geboren te (...), op (...)

H.(...) G.(...), geboren te (...), op (...)

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam in 2009 naar België en vroeg op 07.07.2009 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 28.10.2010 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van deze procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 3 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, amest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene woonde samen met haar schoonmoeder, mevrouw R.(...), G.(...), die wegens medische redenen op 06.12.2011 een aanvraag op basis van artikel 9ter indiende. Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard en betrokkene verkregen een attest van immatriculatie. Echter overleed mevrouw R.(...) op 06.06.2013 en werd de aanvraag afgesloten. Op 02.10.2013 verviel het attest van immatriculatie. Nu verklaart betrokkene dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren wegens de emotionele omstandigheden die het gevolg zijn van dit overlijden. Echter dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze loutere bewering kunnen staven en bijgevolg is niet aangetoond waarom haar dit zou verhinderen om haar aanvraag tot machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkene verklaart dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft. Haar ouders en broer kennen immers verblijfsrecht in België en zijn bereid haar ten laste te nemen. Echter dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die de verwantschap aantonen. Het voorleggen van de verblijfskaarten en een verklaring van de personen die zij als familie benoemt, hebben daartoe niet de nodige bewijskracht. Bovendien toont betrokkene ook niet aan dat zij in haar land van herkomst geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag töt regularisatie.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd en de verklaring dat zij werkbereid is, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In “een eerste ingeroepen middel” voert verzoekster “de onredelijkheid van de genomen beslissing” aan.

In een “tweede grief tegen de beslissing” stelt verzoekster dat er sprake is van een inbreuk op de materiële motiveringsverplichting. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift het volgende:

"1. Een eerste ingeroepen middel is de onredelijkheid van de genomen beslissing.

Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de ' Vreemdelingenwet' genoemd) - zoals in casu -, komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (RvV, 13 februari 2008, nr. 7.266).

Verzoekster is van mening dat de D.V.Z. niet in redelijkheid tot haar besluit gekomen is.

De bestreden beslissing stelt:

' Betrokkene woonde samen met haar schoonmoeder, mevrouw R.(...) G.(...), die wegens medische redenen op 06.12.2011 een aanvraag op basis van artikel 9ter indiende. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en betrokkene verkregen een attest van immatriculatie. Echter overleed mevrouw R.(...) op 06.06.2013 en werd de aanvraag afgesloten. Op 02.10.2013 verviel het attest van immatriculatie. Nu verklaart betrokkene dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren wegens de

emotionele omstandigheden die het gevolg zijn van dit overlijden. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze loutere bewering kunnen staven en bijgevolg is niet aangetoond

waarom dit haar zou verhinderen om haar aanvraag tot machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen. '

Deze stellingname is erg onredelijk. Er wordt door de D.V.Z. gesteld dat verzoekster 'geen bewijzen voorlegt die deze loutere bewering kunnen staven'. Onder 'loutere bewering' dient dan begrepen te worden het feit dat verzoekster en haar kinderen grote moeilijkheden hebben om naar Armenië terug te keren, en dit wegens de emotionele omstandigheden die het gevolg zijn van het overlijden van hun schoonmoeder / grootmoeder.

De moeilijkheden die verzoekster en hun kinderen hebben, zijn duidelijk uit de aard van de feiten en omstandigheden. Reeds in haar regularisatieaanvraag had verzoekster erop gewezen dat zij al die jaren (tussen 7 juli 2009 en 6 juni 2013) de noodzakelijke mantelzorg waargenomen had voor haar schoonmoeder, die zij als haar moeder was gaan beschouwen. Deze nauwgezette mantelzorg werd ook door de D.V.Z., in het kader van de medische regularisatieprocedure (o.a. door de beslissing van ontvankelijkheid in deze procedure, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing) aangenomen, en kan nu niet meer betwist worden. Het bewijs van de emotionele problemen die het overlijden van de schoonmoeder / grootmoeder met zich meebrengt, wordt geleverd door de feiten en omstandigheden zelf van dit overlijden.

Verder kan verzoekster nog verwijzen naar het omstandig verslag van Mw. R.(...) D.(...), (...), die het gezin jarenlang begeleid heeft, dat verzoekster als stuk 4 gevoegd had bij haar regularisatieaanvraag. In dit verslag, dat als stuk 1 bij huidig verzoekschrift gevoegd wordt, wordt het gezin uitvoerig beschreven, alsook de emotionele banden tussen het gezin en de zwaar zieke schoonmoeder / grootmoeder (en dit verslag dateert van één maand vóór het overlijden van deze laatste). Ook uit dit verslag blijken de emotionele problemen die het overlijden van de schoonmoeder / grootmoeder - één maand later - voor het gezin met zich meebrengt.

2. In haar regularisatieaanvraag had verzoekster erop gewezen dat zij in Armenië geen familieleden meer heeft, omdat haar ouders H.(...) M.(...) en A.(...) en haar enige broer, H.(...) V.(...), ook in leper wonen. Zij zijn geregulariseerd en zij oefenen allen een arbeidsbetrekking uit. De ouders van verzoekster zijn héél erg met hun dochter en hun kleinkinderen begaan, en ze willen hen voor 200 % steunen. Zij hebben zelfs een verklaring ondertekend, waarbij zij zich verbinden verzoekster ten laste te nemen indien zij niet door eigen inkomsten in haar onderhoud zou kunnen voorzien. Deze verklaring werd als stuk 13 voorgelegd in de regularisatieprocedure, en wordt nu als stuk 2 voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande geargumenteed dat verzoekster 4 geen bewijzen voorlegt die de verwantschap aantonen'. Nochtans dient erop gewezen te worden dat de verwantschap nooit voordien betwist werd, en dat het dan ook erg onredelijk is dat er nu plots bewijzen gevraagd worden die de verwantschap zouden aantonen.

3. Ten overvloede: een tweede grief tegen de beslissing van de D.V.Z. is een beoordelingsfout die gemaakt werd in de bestreden beslissing, en bijgevolg een inbreuk op de materiële motiveringsverplichting. De buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in art. 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van werkelijke overmacht, maar buitengewone omstandigheden die het de asielzoeker bijzonder moeilijk maken naar zijn land van oorsprong terug te keren, om aldaar de aanvraag om machtiging tot langer verblijf in België in te dienen (R.v.St. nr. 93.760).

Om te kunnen spreken van buitengewone omstandigheden, is het voldoende dat de asielzoeker kan aantonen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is de machtiging tot langer verblijf in België, in zijn land van oorsprong aan te vragen (R.v.St. nr. 51.813).

Elke omstandigheid die een asielzoeker die zich in België bevindt, verhindert zich naar zijn land van oorsprong te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot langer verblijf in België in te dienen, dient als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (R.v.St. nr. 74.880).

Indien men een correcte beoordeling gemaakt had van de draagwijdte van het begrip van deze 'buitengewone omstandigheden', zou men beslist hebben dat verzoekster en haar kinderen, gezien hun jarenlange verblijf in België en de integratie die daarvan een gevolg is, en gezien het overlijden van de schoonmoeder / grootmoeder, wel degelijk in de buitengewone omstandigheden verkeren die rechtvaardigen dat zij de aanvraag om machtiging tot langer verblijf indienen in België, i.p.v. verplicht te worden met het hele gezin terug naar Armenië te verhuizen om aldaar hun aanvraag in te dienen."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een schrijven toe van mevrouw R. D. van 15 mei 2013 waarin zij pleit voor de regularisatie van verzoekster en een verklaring van 18 juni 2013 van H. M. en H. M., die stellen de ouders van verzoekster te zijn en dat zij bereid zijn om verzoekster ten laste te nemen.

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de twee hierboven weergegeven middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 25 juli 2013 (zie punt 1.16), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“Wat de ontvankelijkheid van de vraag van mijn cliënte en haar kinderen tot machtiging tot een langer verblijf in België betreft, zij erop gewezen dat mijn cliënte in de uitzonderlijke omstandigheden verkeert voorzien door art. 9bis van de Vreemdelingenwet, wat haar in staat stelt deze machtiging te vragen aan de Burgemeester van de plaats waar zij verblijft (in casu (...)), i.p.v. aan de Belgische diplomatieke of consulaire post van zijn land van oorsprong.

Het feit van het overlijden van de schoonmoeder / grootmoeder, en de emotionele omstandigheden die hiervan een gevolg zijn, alsook de nabijheid van haar ouders en broer, en de jarenlange integratie van het gezin zijn als een buitengewone omstandigheid te beoordelen.

Het ware inderdaad bijzonder moeilijk voor mijn cliënte en haar kinderen om, gezien het recente overlijden van de schoonmoeder / grootmoeder, naar Armenië terug te keren.

Hierdoor zou bovendien de schoolopleiding van de kinderen abrupt afgebroken worden.

Daarnaast hebben mijn cliënte en haar kinderen zich reeds dermate in België geïntegreerd, dat ook deze integratie als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet kan beschouwd worden.

Elke omstandigheid die een asielzoeker die zich in België bevindt, verhindert zich naar zijn land van oorsprong te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot langer verblijf in België in te dienen, dient als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (R.v.St. nr. 74.880).

Opdat er sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, volstaat het dat de asielzoeker aantoont dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is de machtiging tot langer verblijf in België, in zijn land van oorsprong aan te vragen (R.v.St.nr. 51.813).

Ik ben dan ook van mening dat mijn cliënte en haar kinderen een beroep kunnen doen op toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, en dat hen machtiging tot een definitief verblijf in België zou dienen verleend te worden.”

3.6. Verzoekster meent dat de beslissing onredelijk is waar wordt gesteld dat de emotionele problemen niet zouden worden gestaafd. Volgens verzoekster wordt het bewijs van de emotionele problemen die

het overlijden van haar schoonmoeder met zich meebracht geleverd door de feiten en de omstandigheden zelf van dit overlijden. De Raad wijst erop dat, zoals hierboven reeds weergegeven in punt 3.4, het aan verzoekster toekomt om klaar en duidelijk aan te geven welke buitengewone omstandigheden haar verhinderen haar aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De Raad stipt verder aan dat verzoekster, zoals hierboven weergegeven, in haar aanvraag enkel het volgende meedeelde: *“(…) Het feit van het overlijden van de schoonmoeder / grootmoeder, en de emotionele omstandigheden die hiervan een gevolg zijn, (…) zijn als een buitengewone omstandigheid te beoordelen. Het ware inderdaad bijzonder moeilijk voor mijn cliënte en haar kinderen om, gezien het recente overlijden van de schoonmoeder / grootmoeder, naar Armenië terug te keren. (…)”* Bij haar aanvraag voegde verzoekster de stukken die thans tevens als bijlagen bij het verzoekschrift waren gevoegd (verzoekschrift, bijlagen 1 en 2) en die enerzijds de gezinssituatie van verzoekster beschrijven en anderzijds de wilsuiting bevatten van haar ouders om verzoekster ten laste te nemen. Hierin kan echter geen aanwijzing worden gevonden van het feit dat de emotionele problemen als buitengewone omstandigheid dienen te worden aanzien. Het is bijgevolg geenszins onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de summiere elementen uit de aanvraag en de stukken oordeelde dat *“niet (is) aangetoond waarom haar dit zou verhinderen om haar aanvraag tot machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen. (…)”*. Waar verzoekster beweert dat de door haar geboden mantelzorg door de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangenomen in de medische regularisatieprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, mist haar stelling feitelijke grondslag. In de beslissing van de verwerende partij van 24 april 2012 (zie punt 1.14) waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, werd immers geen standpunt wordt ingenomen omtrent deze mantelzorg. Er werd niet concreet aannemelijk gemaakt waarom de emotionele problemen en de mantelzorg haar zouden verhinderen om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

3.7. In zoverre verzoekster in haar regularisatie-aanvraag bij wege van buitengewone omstandigheid zou hebben aangevoerd dat zij in Armenië geen familie meer heeft, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster niet aantoonde *“dat zij in haar land van herkomst geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie”*. Door louter te poneren dat dit onredelijk is, weerlegt verzoekster het vermoeden niet dat zij wellicht nog familie heeft in haar land van herkomst. Met betrekking tot het door verzoekster ingeroepen element van *“de nabijheid van haar ouders en broer”* en de neergelegde verklaring van H. M. en H. M. waarin deze laatsten stellen verzoekster ten laste te willen nemen, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“betrokkene geen bewijzen voorlegt die de verwantschap aantonen. Het voorleggen van de verblijfskaarten en een verklaring van de personen die zij als familie benoemt, hebben daartoe niet de nodige bewijskracht.”* Verzoekster beweert dat de verwantschap voorheen nooit betwist werd en acht het onredelijk dat deze nu wel dient te worden aangetoond. De Raad acht het echter geenszins kennelijk onredelijk om te verlangen dat verzoekster, die zich beroept op afhankelijkheid op grond van een familieband, minstens een duidelijk bewijs van deze familiale verwantschap aanbrengt.

3.8. Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekster er met haar theoretisch betoog in punt 3 van haar verzoekschrift waarbij zij stelt dat er in de bestreden beslissing een beoordelingsfout is gemaakt, niet in slaagt om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. In elk geval blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zou hebben miskend.

3.9. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN